

§. 58. Монашескый животъ на истокъ.

Начяло-то на монашество-то ся положило отъ свято-то стремение за достиганіе на най-высоко-то съвършенство въ Христианскыя животъ, и пръвъ примѣръ затова было въ Египетъ отъ Прѣп. Антонія (род. 251 г., а умрѣлъ 356 г.).

Останѣлъ на 18 години безъ родители и трѣхъ отъ прочено-то въ Черковж-тѣхъ Евангеліе за богатыя момѣкъ, раздалъ си имота на бѣдны-ты па отишълъ въ пустынь-тѣхъ, дѣто скрытъ отъ свѣта, прѣживѣлъ четиридесять почти години въ молитвѣхъ, благоговѣйно съзерцаніе природж-тѣхъ и укротяваніе на свои-ты страсти. Въ 305 годинѣхъ чякъ му ся открыло случайно уединеніе-то, и тогава слава-та за святость-тѣхъ и чюдеса-та му привлѣкли въ пустынь-тѣхъ при него мнозина отъ оныя, кои-то обычали уединеныя животъ. Той имъ направилъ особиты келіи, и назначилъ врѣмя-то за общж-тѣхъ имъ работж, както — и за трапезж-тѣхъ, а послѣ нежелаящецъ да си развали безмълвіе-то, ся оттеглилъ пакъ на едиѣхъ горѣхъ въ страшнѣхъ-тѣхъ пустынь, до брѣга на Червено Море. И на малкж-тѣхъ полянкж тамъ си сѣлъ жито, обработващецъ своѣхъ-тѣхъ нивицж съ собственны-ты си рѣцѣ. Само сегисъ-тогысъ посѣщавалъ и новоустроенныя си монастырь (Писпирь), дѣто обыкновенно ся стичяли сякаквы хора, — и учени и неучени, и богаты и сыромасы, за да му искать помощь, свѣтъ и утѣшеніе, щото ни единъ обыденъ ся не вращалъ отъ тамъ, дордѣ ся не примиреше съ своя противникъ; нити — пакъ нѣкой наскърбенъ, безъ утѣшеніе, и страждѣщъ отъ тѣлесны недѣжгы, чрѣзъ молитвж-тѣхъ му — безъ оздравваніе. Затова Христиани-ти отъ день

приятеля-ти му, еретици и язычники, обвинили православны-ты, че ѣж запалили нарочно, ако и да не сж могли да намѣрятъ виновати-ты при толкови-то жестоки мѣченія.

Св. Ив. Златоустъ най-първъ ся заточилъ въ Кукузъ, у Арменіѣхъ, а послѣ — и въ Потіонъ у сегашнѣхъ Абхазіѣхъ. Три мѣсяца стоялъ той тамъ, и двѣ стражи го вардили безъ да му даватъ най-малко отдѣхваніе. И въ буйныя дѣждѣ, и въ горящж-тѣхъ пладнѣхъ извозждали тѣ нарочно своя жникъ, за да ся измокри до кости-ты, или да му ся ожори священно-то чело, нити пакъ му позволявали, да ся спре въ нѣкой градъ или село, за да ся поукрѣпи и поукажи, кое-то му было необходимо за изнурено-то тѣло. Тѣхъ го завели чякъ до Команъ, дѣто му ся прѣдизвѣстило на снѣгъ, че ще вѣде да умре, та ся облѣкълъ въ бѣлы дрехы, и раздалъ на присктетвующы-ты все, що ималъ при себе, послѣ ся причастилъ, и като произнесълъ прѣдъ сичкы-ты послѣднѣхъ-тѣхъ си молитвж, прострѣлъ ся на постелкж-тѣхъ си, и прѣдалъ Богу духъ. Послѣдни-ты неговы думы были: „Благодарѣ на Господа за все!“ Подиръ 30 години мощы-ты му ся прѣнесли нетлѣны въ Цариградъ.